

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Provisione Et Obtentione Beneficiorvm

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

9. Quid sit investitura.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74485](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74485)

nimirum ea sit independens à voluntate aut nutu alterius. Unde & cum addito dicitur collatio necessaria. Lott. *ibid.* n. 8. & 9. & sic, qui est in quasi possessione instituendi, non potest effectum huius possessionis extendere ad jus conferendi. Lott. *ibid.* n. 10.

2. Respondeo ad secundum: confundi nihilominus quandoque nomen *collationis* cum institutione & confirmatione electionis, & importare quamcunque beneficii provisionem, ut videre est apud Lott. n. 11.

Questio 9. Quid sit Investitura, seu investitio, & qualiter sumatur etiam pro aliis modis providendi de beneficiis?

Respondeo: Investitura, quæ fieri solet per bireti, annuli, aut pannorum traditionem (de qua multum Dynus *in reg.* 1. in 6.) quid proprie fit, obscure satis, & non eodem modo ab omnibus explicatur, Barbof. *de jure Eccl.* l. 3. c. 13. n. 5. ait: investitura est institutionis, vel collationis confirmatio, & missio in possessionem, & in Principibus cõferentibus beneficia accipitur pro collatione ipsa & confirmatione; & in sæcularibus collatio feudi proprie dicitur investitura. Laym. *in c. nosti. de Elect. num.* 5. ex Jo. Andr. *in c. transmissam. de Elect.* n. 13. & Abb. *in c. auctoritate. de institution.* n. 9. & *in c. ex literis. de consuetud.* n. 10. distinctius explicat, dum ait, investituram interdum fieri unã cum institutione, seu tituli traditione, quæ verbo fit, vel scripturã; & in hoc casu investitura continet & significat translationem juris ac tituli; unde dein nascitur facultas accipiendi possessionem rei, seu beneficii vacantis, aut eam petendi, ubi ab alio corporaliter introducendus est investitus; siquidem, ut Laym. *ibidem* specialis alicujus Ecclesiæ consuetudo aut statutum vigere potest, ut verbaliter institutus, provisus aut confirmatus, possessionem, quamvis vacantem, ipsemet capere non debeat, sed solemniter & corporaliter introduci in possessionem, adeo ut prius, quam ea solennitas (quæ vocari etiam solet installatio, & olim fieri solebat per Archidiaconum juxta *c. ad hac. de off. Archid. & c. cum Bertholdus. de sent. & rejudicat.*) peracta sit, possessio acquisita non censeatur, juxta Abb. *in c. cum super. de causa possess.* n. 17. In summa itaque investitura, quæ post confirmationem aut tituli collationem adhibetur, plerumque tantum significativa est juris jam antè accepti, nec non facultatis possessionem vacantem intrandi. Laym. *ibidem*. Idem ferè tradit Lott. l. 2. q. 1. n. 24. & seq. ubi, quod investitio sit quid commune tribus illis: collationi, institutioni, confirmationi, in eorum executione, in tantum, ut quicumque habens potestatem conferendi, instituendi, &c. per ipsam investituram seu traditionem possessionis censeatur conferre, instituere, confirmare. citat pro hoc Abb. *in c. auctoritate. n. 9.* Neque enim necesse est facere duos actus, cum illa investitio, licet sola & simplex inductio in possessionem facta ab eo, qui habet auctoritatẽ conferendi, investiendi, &c. involvat ipsi actũ collationis, institutionis &c. eò quod, ut Lamb. *de jurep.* l. 2. p. 3. q. 11. a. 1. n. 9. Selva *de benef.* p. 3. q. 10. n. 11. in collatione non exigatur certa verborum formula, possitque fieri per quemcunque actum, sive verbalem, sive realem, modò ex eo voluntas collatoris, institutoris &c. possit deprehendi, adeoq; idem actus investitionis servire possit pro collatione, institutione, &c. Investitu-

ra interdum verò fit post tituli collationem; seu institutionem, in quo casu solennitas ista investituræ plerumque (dicitur plerumque, quia potest interdum fieri, ut per investituram tradatur possessio rei, si nimirum vel ipse possessor antiquus, vel is, qui v. g. Ecclesiæ vacantis curam cum auctoritate habuit, in conspectu rei per dictam investituram, scilicet per traditionem bireti vel annuli transferat possessionem. Argumento *l. quod meo. ff. de acquir. possess.*) parum aut nihil operatur; quia titulus antè collatus est, & jus acquisitum; possessio autem ordinariè loquendo per investituram non transferatur; atque ita investituram, quæ post confirmationem aut tituli collationem adhibetur, plerumque tantum significativam esse juris accepti, nec non facultatis possessionem vacantem intrandi & acquirendi.

Questio 10. Quid sit nominatio?

1. **R**espondeo: nominatio in genere est electio idonea. Lott. l. 2. q. 15. n. 7. Verum variè hoc nomen usurpatur, ac nominatio ita genericè sumpta multifariam dividitur. Est enim nominatio triplicis generis, prout ex triplici fonte jus nominandi dimanat: nimirum vel ex ipso jure patronatus, ex jure eligendi, vel ex indulto pontificio. Lott. *ibid.* n. 9. 26. & 30.

2. Primi generis, procedens à jure nominandi perpetuò juripatronatus implicito, & præsentationi (cujus etiam nomine sæpè venit) similis, est actus ille, qui simplex nominatio dicitur, quo patronus ipse in absentia habentis instituere præsentat, seu aliquem determinat; non enim est hic actus pro tunc præsentatio, neque vim præsentationis sortitur, jusque illum interim acquiritur tali nominato, priusquam is se coram habente instituere præsentet cum instrumento præsentationis. Lott. *cit.* n. 9. Secundò: est actus ille procedens à jure nominandi adhuc magis formatò, quo, dum penes parochianos, v. g. vel universitatem aliquam aliam est ipse patronatus, unus vel plures ab ea, minus commodè potente convenire, deputati, nominant unam vel plures personas, quæ postmodum præsententur habenti instituere; qui actus nominationis, distinctus ab ipso actu præsentationis, dicitur quoque, et si minus proprie, electio. Lott. n. 11. & 12. citans Abb. *in c. 2. de jurep.* n. 3. Lamb. *de jurep.* l. 2. p. 1. q. 1. a. 4. n. 2. & 3. Eiusdem ferè rationis est actus ille nominandi, quo parochiani consueverunt nominare aliquem, vel aliquos coram aliis, puta, capitulo, quem vel quos præsentare solet Capitulum coram Episcopo habente instituere. Lott. n. 13. Porro dum is, qui nominat, jure suo nominat, non vice aut mandato alterius, ita ut qui dem præsentat, non habeat actum præsentationis liberæ, sed teneatur præsentare nominatum vel nominatos, nominatio rapit in se totum jus præsentandi, neque qui præsentat intelligitur patronus, sed patro p. executor. Lott. n. 15. Dum verò is, qui nominat, non nominat jure suo, sed jure alieno alieni; vice, v. g. dum deputati ab universitate nominant, & nihilominus universitas ex promissione propria teneatur sequi nominationem, & nominatum, nullumq; alium aut præter illum præsentare; adhuc patronatus spectabit ad universitatẽ demandantẽ vices suas, ad deputatos illos eã ratione, ut factum ab his dicatur factum ipsius universitatis. Lott. n. 19. & 20. non obstante nexu illo, quo se universitas obtinuit ad præsentandum, què deputati nomi-